

Hofgeest.

Zes zielen en een dolende geest.

Er waren eens zes kernen. Hoewel ze niet ver van elkaar lagen, hadden ze in de loop der eeuwen alle zes hun eigen cultuur en karakter ontwikkeld. Ze hadden een eigen ziel gekregen. Wat ze voelden, wilden en dachten kwam daaruit voort. Hun geschiedenissen, religies, middelen van bestaan, ligging en samenstelling van de bevolking verschilden nogal van elkaar.

Dealdn koesterde zich als stadje in de nabijheid van haar kasteel, had allure en een gemêleerde bevolking. Daar kon je restaurants en hotels te kust en te keur vinden, musea, statige huizen en aantrekkelijke winkels.

Beantel was een klein, saamhorig dorp met een meer agrarische populatie en grotendeels katholiek. Hèngeveeld bruiste met zijn hoofdzakelijk katholieke neringdoenden, vele grote en kleinere bedrijven en smart industries.

Deepn, het kleinste stadje van het land, 't Stedeke, werd omringd door een drietal kastelen, was landelijk bekend, naar buiten gericht, levendig en kunstzinnig,

Maarkel van oudsher een zelfstandige gemeente, agrarisch, protestants van aard en gericht op toerisme. De televisietoren op hun grondgebied opende voor de hele streek de blik op de wereld.

't Haagje was een Reggestadje. Dat worstelde al sinds de teloorgang van de textielindustrie met haar identiteit. *'De rooij'n'* woonden daar. Dat is al lang niet meer zo. Het stadje probeerde een nieuwe en aansprekende identiteit te ontwikkelen.

De zes waren goede burens. Ze overliepen elkaar niet, maar droegen noaberschap hoog in het vaandel.

Twintig jaar geleden ging er een schok door de kernen als van een aardverschuiving.

De regering van het land besloot ze samen te voegen tot één gemeente: de Hof.

Natuurlijk, geografisch gezien noabers, maar karakterologisch en gevoelsmatig lagen ze ver uit elkaar. Ja, de nieuwe gemeente had een mooie naam gekregen. De Hof was een aartsparadijs. Je had er in een bereik van dertig kilometer zes kastelen. Het was de poort naar een walhalla van natuur, cultuurhistorie, woongenot en recreatie. Met snelvlietende beekjes, paars-rode heide en golvende essen was het een onvolprezen gebied dat het altijd had gerooid zonder op te gaan in een overkoepelend bestuursapparaat. Toch werd het één gemeente: zes zielen en een dolende geest.

Dealdn gruwde.

Beantel was gericht op lijfsbehoud en hoopte dat de vijf lotgenoten bondgenoten zouden worden.

Hèngeveeld zag het belangstellend aan. Het kon wat brengen.

Deep'n voelde zich onder de vleugels van drie kastelen best senang, maar kon zich makkelijk aanpassen, naar buiten gericht als men daar was.

Maarkel voelde zich door haar televisietoren en snelweg meer verbonden met verre streken naar oost en west, dan met het nieuwe bestuurscentrum in het Reggestadje. De gang de berg over, was een mentaal moeilijker te nemen horde, dan de tv aanzetten of de snelweg opgaan.

In 't Haagje zetelde het bestuur. In haar zoektocht naar een nieuwe identiteit kreeg het Reggestadje er als Hofstad een dimensie bij.

Waren de zes zielen na twintig jaar *"gloeind aaneen gesmeed"*, om met Vondel te spreken?

Getuige een enquête van haar stadsraad, voelde de Dealdnse ziel zich na twintig jaar nog weinig vertrouwd onder de hoede van de 'nieuwe' gemeente. Slechts zeventien procent vond dat de gemeente wist wat er leefde in hun stadje. Contact met de andere kernen achtte men niet belangrijk. Ook in de Maarkelse ziel liet de teloorgang van de eigen glorierijke gemeente, pijnlijke sporen achter. Haar oudste politieke partij Gemeentebelangen, moest om haar naam verder met ere te kunnen dragen, belangenbehartiger worden van de nieuwe gemeente. Verstand en gevoel kwamen daarbij wel eens met elkaar in conflict. Maar toch: vier lustra na het opgaan in de Hof, kwamen de raadsleden niet uitsluitend meer uit Maarkel. De fractievoorzitter kwam zelfs uit Deep'n. Dat zaadje was in Dealdn wellicht al wel gezaaid, maar in elk geval nog niet tot wasdom gekomen. De Beantelse ziel blies al weer twintig jaar saamhorigheid aan. Hèngeveeldse ziel bleef bij haar leest: de ondernemersgeest. 't Haagje zieltogend? Is wat veel gezegd. Hoe dan ook, van een gloeiend aaneen gesmede ziel kon je moeilijk spreken. De zes zielen, de een meer, de ander minder in zichzelf gekeerd, koesterden na twintig jaar nog niet van harte de boven hen gestelde Hofgeest, ook al was die blijvend.

Marinus Maarkel van Gemeentebelangen liet die gedachte niet los. Hij was een hardwerkende, sociaal ingestelde, no nonsens, recht door zee agrariër die zijn hele leven al opkwam voor de belangen van boeren, burgers en buitenlui. Hij had geen universitaire opleiding achter de rug, maar was wel gezegend met een nuchter en helder verstand. Als vroeger raadslid had hij bescheiden zijn sporen in de Maarkelse gemeenschap verdiend. Hij kende zijn plaats, was zich bewust van zijn bagage en schroomde niet, zij die zich boven hem gesteld achtten, beleefd doch vastberaden aan te spreken als het om de publieke zaak ging.

De Hofgeest kon wel een oppepper gebruiken, vond Marinus.

Op een vriesochtend uitkijkend over de wit berijpte weilanden, kreeg hij een plan en nam een besluit.

Een paar dagen later trok hij de stoute wandelschoenen aan. Hij ging op weg naar Digna van Deep'n zonder haar eerst te bellen. Nee, hij wilde bij verrassing voor haar deur staan. Mocht ze niet huis zijn, geen nood, de wandeling terug door dit deel van de Hof was geen straf. Over de Hulpe, de Löppinksweg, de Diepenheimsedijk en Stokkummerdijk wandelde hij naar 't Stedeke. In zijn frisse kop zette hij stap voor stap de ronddwarrelende gedachten op een rijtje.

De slimme door de wolf geverfde Marinus, wist als geen ander, dat wilde zijn plannetje slagen, hij niet zonder de medewerking kon van Diederick van Dealdn. Het was geen dagelijks werk voor Marinus om op eigen houtje contact op te nemen met Diederick, alhoewel hij natuurlijk wel wist dat diens voorvaders ooit, eeuwen geleden, ook waren begonnen als boeren. Digna, de steunpilaar in Deep'n achter Gemeentebelangen, was de aangewezen persoon om het eerste contact te leggen met Diederick van Dealdn. Zij had gemakkelijk toegang tot hem. Ze was een nuchtere en betrokken vrouw. Afkomst en nalatenschap hadden een groot verantwoordelijkheidsgevoel in haar achter gelaten voor mens, natuur, fauna en flora.

Digna woonde in de inspirerende rust van de natuur. Ze was omringd door dieren en hield zich vooral bezig met het onderhoud van haar tuinen. Ze was thuis en Marinus was van harte welkom.

Aan de keukentafel met uitzicht op de nog kale kastanjeboom, dronken de twee een kop thee.

Marinus bracht zijn idee ten berde. In dit jubileumjaar van de Hof wilde hij een poging doen onder aanvoering van Diederick van Dealdn, met Pinksteren de Hofgeest uit te storten over de bijna vijfendertigduizend inwoners van de Hof.

Digna keek hem met twinkelende oogjes aan, schonk nog eens thee in en ging daarna recht tegenover hem zitten. Hoe hij zich dat voorstelde.

Het moest een soort van jubileumviering worden zonder dat het zo genoemd werd. Diederick van Dealdn was volgens Marinus de aangewezen persoon om, geïnitieerd vanuit het stadje dat zich het verst voelde afstaan van de Hof, een comité in het leven te roepen om de begeestering gestalte te geven. In de avond/meinacht van pinksterzaterdag op zondag zou de uitstorting plaats moeten vinden.

Belijdend katholiek, hervormd of gereformeerd was Digna niet. Dat was niet de reden dat het idee haar aansprak. Een profaan gerichte actie in een religieuze setting, dat bekoorde haar. Zij zou Diederick benaderen. Met het verzoek als centraal figuur te opereren in de Hofgeestactie, zou hij zich vereerd voelen. Zijn ijdelheid strelen kon je aan Digna wel overlaten, ook al was ze niet meer de jongste blom in het adeldom.

Comité bevordering Hofgeest

Diederick van Dealdn was een eergevoelig man. 'Eèrduinig' zou Marinus Maarkel zeggen. Hij voelde zich geveleid door het telefoontje van Digna van Deepn. Hij deed zijn best dat niet te laten merken tijdens het gesprek. Digna had geduld en kende hem. Ze aanhoorde zijn wat bekakte gelul over de vele belangrijke en tijdrovende bezigheden waardoor hij momenteel in beslag genomen werd. Ze wist dat hij al om was. Hij vroeg niet eens waar het nou eigenlijk om ging. Wie of all guys Marinus Maarkel was, deed meer ter zake. Was de actie geschikt om zich mee te profileren, ging het door zijn hoofd. Wie maakte nog meer deel uit van het te vormen comité? De antwoorden vielen in goede aarde.

Kennelijk, want een week later schoof een Jaquar E-type serie III oldtimer cabriolet met gesloten dak, het erf op bij Marinus. In vol ornaat met geruite pet in bijpassend jasje, broek en schoenen, stapte Diederick uit, vergezeld door Digna in alledaagse broek, jas en schoenen.

Aan de keukentafel gezeten deed Diederick al snel geen moeite meer zijn quasi decorum hoog te houden.

Na enige 'koetjes en kalfjes', sneed Marinus het onderwerp aan: ***Een zetje geven aan de twintig jaar oude Hofgemeente naar meer samenhang.***

Gedrieën waren ze van mening dat een dergelijke actie wenselijk was, zeker met het oog op een mogelijke gezamenlijke viering van het zilveren jubileum over vijf jaar. Afgezien daarvan mocht de Hofgeest wel wat prominenter heersen in de zielen van de zes kernen. Aan de afzonderlijke zielenroerselen moest je niets af doen. Juist de diversiteit maakte de Hof aantrekkelijk. En corps naar buiten treden, vond Diederick, kon ieders eigen ziel slechts ten goede komen.

Hoe geef je de Hofgeest een boost?

Als het niet perse ludiek hoefde, lag het voor de hand dat de Partij Gemeentebelangen haar vleugels uitspreidde. De oudste politieke partij uit Maarkel, kon aspirant raadsleden gaan werven in de andere kernen. 't Stedeke droeg in de persoon van de fractievoorzitter al haar steentje bij. Nog vier te gaan. In Dealdn en 't Haagje bijvoorbeeld, waren zeker kiesgerechtigden te vinden die een brede partij Gemeentebelangen zouden omarmen.

Tof: Gemeentebelangen in 2022 grootste partij in de Hof.

Voor eens en altijd: met politiek hield Diederick zich niet bezig. Dan was hij er gauw klaar mee. Zijn status, aanzien en invloed wilde hij wel aanwenden voor een speelse, spraakmakende actie, want hij onderschreef van harte de bedoeling. Politiek liet hij graag over aan hen die ervoor/ervan leefden. Bovendien had Gemeentebelangen nog ruim een jaar de tijd om in de zes kernen te werven voor de partij.

Waarvan acte.

De actie zou dus een luchtige, fantasierijke demonstratie worden met een knipoog naar de lokale politiek. Digna opperde een comité in het leven te roepen, met uit elke kern een lid.

De beoogde voorzitter van het te vormen comité was bij het drietal stilzwijgend natuurlijk al bekend.

Ervan uitgaande dat Marinus Maarkel ging vertegenwoordigen en Digna Deapn, moesten nog leden aangezocht worden uit Beantel, Hèngeveeld en 't Haagje.

Die waren gauw gevonden. Diederick ging ze benaderen en niet lang daarna vond de eerste samenkomst plaats van het Comité Bevordering Hofgeest.

Bente Beantel, Harrie Hèngeveeld en Henk Haagje vormden samen met Marinus, Digna en Diederick als voorzitter, de aanjaaggroep.

In hun eerste bespreking kwamen ze tot de conclusie dat de Hof gezegend was met hoofdzakelijk christelijk ingestelde ingezetenen. Uit oogpunt daarvan zou het passend zijn om de ludieke actie mede in dat kader te plaatsen. Diederick aanhoorde die wens. Hij was er niet voor en niet tegen, het liet hem eigenlijk koud. Het makkelijkst was eraan te voldoen door een christelijke feestdag te kiezen als op-,c.q. uitvoeringsdatum. Hij stelde voor op Pinksteren de Hofgeest aan te wakkeren. Dat gaf geweldige mogelijkheden voor een speels karakter in christelijke context. Dat lieten de zes even op zich inwerken. Ze popelden om te gaan brainstormen. Op de flip-over verschenen woorden als vuur, tongen, heilige geest, neerdalen, uitstorten, bloemen, pinksterbruid, spraakverwarring e.d.

Daar konden ze thuis wel even mee aan de slag. Een week later kwamen ze weer bij elkaar om elkaars voorstellen te bespreken.

Voorzitter Diederick had het gezien zijn functie niet nodig gevonden enig huiswerk te verrichten. Je moest niet teveel plannen hebben. Dat maakte de keus alleen maar moeilijker. Vijf was al rijkelijk veel. Hij achtte zich vrijgesteld en liet het woord aan de anderen.

Bente was na haar studie Biomedical Sciences een paar jaar in het westen blijven hangen en sinds enige tijd weer terug in haar geboortedorp. Je kon dat betitelen als bekrompen, niet ruimdenkend, dorps of provinciaals. Wie haar kende, wist wel beter. Dat werd ook het comité snel duidelijk. Ruimhartige Bente stelde voor tijdens de kerkdiensten met Pinksteren in de zes kernen geen hosties te verstrekken, maar ongeconsacreerde ouwels, zodat elke gezindte en van jong tot oud, ze tot zich konden nemen. Die ouwels, gedoopt in een onschuldig geestverruimend middel, zouden werken als de stenen tafelen op de berg Sinai: het verbond tussen God en Israel. Zoals later de geest van Christus mensen uit joden- en heidendom verenigde tot een nieuw volk, zo kon de Hofgeest in bewerkte gedaante de zes kernen verenigen tot één gemeente.

Harrie als rechtgeaard christen, gezagsgetrouwe huisvader en doorgewinterde middenstander had de kansel in gedachten en dacht aan een herderlijk schrijven, voor te lezen tijdens de kerkdiensten rond Pinksteren. De brief van Paulus aan de Galaten kon model staan. In verbindende bewoordingen verkondigde de voorganger het nieuwe verbond tussen de zes kernen, zoals Paulus het Oude Verbond van God en Mozes verbond met het nieuwe verbond in Christus.

Henk die wel een beetje gezien mocht worden als de pater familias van 't Haagje, had zijn blik gericht op het loslaten van duiven. Pinksteren en mogelijke spraakverwarring, zoals ten tijde van de twaalf apostelen, paste niet. Daarom achtte hij dieren, in dit geval duiven, bij uitstek de geschikte boden om de Hofgeest neer te laten op Dealdn, Beantel, Hèngeveeld, Deepn, Maarkel en 't Haagje.

Marinus als fervent voetganger, koos voor marsen op 't Haagje. Vanuit elke kern, liefst voorafgegaan door het plaatselijke muziekcorps, zag hij in de namiddag van Pinksterzaterdag een soort van processies op weg gaan naar de schoolfeestweide in 't Haagje. De vijf marsen met het karakter van pinksterbloementochten, zouden door de Pinksterbruid van de Hof worden ontvangen. De corpsen brachten een serenade aan bruid en Hofgeest. Deze schreed naar de gereedstaande Pinksterkroon om daar de dans en het gezamenlijke Pinkstermaal te openen.

Digna zag het meer zitten in de modernisering van het Pinksterfeest. Ze wilde laserstralen afvuren vanaf de twee watertorens, de televisietoren, de kerk van O.L. Vrouw van Altijddurende Bijstand, de H.H. Petrus en Pauluskerk en vanaf de klokkentoren van kasteel Warmelo. De laserstralen zouden vlammen heen en weer cirkelen boven de zes kernen om tenslotte in elkaar op te gaan in één immense lichtstraal boven het gemeentehuis.

Diederick had vol bewondering de bijdragen in zich opgenomen, net als de anderen trouwens. De vijf waren razend nieuwsgierig naar de bijdrage van hun voorzitter. Die acteerde in stijl. Hij vermoedde dat zijn plan zelfs niet in de schaduw zou kunnen staan van de andere vijf. Zijn bedenksel zou afbreuk doen aan de reeds ingebrachte ideeën. Met andere woorden: hij had gewoon niks. De vijf wisten wat voor vlees ze in de kuip hadden. Onderling oogcontact was voldoende om Digna het sein te geven Diederick van repliek te dienen. Beleefd, niet dringend, maar bindend, kreeg Diederick de opdracht om als voorzitter op de volgende bijeenkomst het uiteindelijke plan te presenteren. Daarin moesten de elementen van de vijf ter tafel gebrachte plannen zijn verwerkt. Een licht persoonlijk sausje daarover van de voorzitter zou worden gedoogd.

Zonder blikken of blozen, in een sfeer van ons kent ons en zo kan het toch ook, namen de zes leden van het Comité Bevordering Hofgeest afscheid van elkaar.

Wat zou er uit de bus komen?

Het neerdalen van De Hofgeest.

Diederick van Dealdn had nog wel even een klusje aan de bindende opdracht om van de vijf ideeën één verrassende Pinksteractie te maken.

De met soft-drugs bewerkte ouwels sprak hem erg aan. Er zou echter een addertje onder het gras kunnen zitten. Het zou er zomaar van kunnen komen dat hij zijn zorgvuldig opgebouwde imago in de waagschaal ging stellen. Heiligschennis plegen, nog wel op de christelijke feestdag van verlichting. Niet aan beginnen, alhoewel geestverruiming wel het doel van het comité was.

Bleven vier bedenksels over.

Bij een herderlijk schrijven kon hij zich weinig voorstellen. Hij had er wel eens van gehoord, maar lag verder buiten zijn gezichtskring, zijn religieuze en politieke blikveld. Vaag stond hem iets bij van een bisschoppelijke oekaze uit mei 1954. De Nederlandse bisschoppen verboden katholieken lid te worden van socialistische organisaties als VARA en NVV. Het lidmaatschap van de PvdA werd ontraden, evenals het erop stemmen. De zogenaamde doorbraak vanuit de KVP moest worden voorkomen. Regelmatig naar de VARA luisteren was ongeoorloofd. Diederick kon zich nog herinneren dat als zijn vriendje in de vijftiger/zestiger jaren van de vorige eeuw oppaste op zijn kleine neefjes bij zijn tante, zij de radio al op de KRO had gezet.

Zou dat heden ten dage nog spelen? Ook bij gemeenteraadsverkiezingen? Zou het stemadvies vanaf de kansel nog luiden: overstappen naar Gemeentebelangen is als het verloochenen uw eigen kring.

Niet aan een herderlijk schrijven beginnen.

Een combinatie van geestverruimende ouwels en een herderlijk schrijven was eveneens geen optie. Als men daar het ludieke niet van inzag, zou het wel eens averechts effect kunnen hebben op het beoogde doel: samenhang bevorderen.

Ook niet aan beginnen.

Tja, dan moest de actie komen van de resterende drie: Pinkstermarsen op 't Haagje, laserstralen of duiven.

Duivenmelkers genoeg in en om de Hof. In het Pinksterweekend stond een zogeheten Vitessevlucht gepland van 275 km. Geen duivenbezitter kreeg je zover dat ze hun duiven dan beschikbaar zouden stellen om als Hofgeesten neer te dalen op de zes kernen. Jammer, maar helaas, uit het hoofd zetten.

Bleef over Pinkstermarsen of laserstralen.

Wandelen prima. Vijf marsen van Deepn, Beantel, Dealdn, Maarkel en Hèngeveeld op 't Haagje. Ging dat niet lijken op een protestdemonstratie tegen het bestuurscentrum. Dan schoot het comité in eigen voet. Bovendien leefde een dergelijk opstandig gevoel totaal niet in de kernen. Voor iets wat niet leeft krijg je geen mensen op de been. De geest van saamhorigheid moest juist aangewakkerd worden. Geen marsen.

Daar zat de sterk analyserende Diederick van Dealdn dan met nog slechts de laserstralen als mogelijkheid. Hij kende ze wel. In de weekenden kon je ze wel eens waarnemen. Hij had zich laten vertellen dat ze dienden om de jeugd de weg te wijzen naar heilige gralen van vermaak. Dat zou zeker in het Pinksterweekend tot enorme verwarring leiden. Hofstralen en uitgaansstralen door elkaar aan het firmament. Welke straal moest je volgen en waar kwam je terecht? Bij Dika van'n Kruusweg, de kerk, het gemeentehuis, een drinkkeet? Wat leverde dat op? Eerder irritatie vanwege misleiding, dan aanwakkering van de Hofgeest.

Steunend met de ellebogen op tafel, legde Diederick het hoofd in zijn lege handen; niet in de schoot. Zeker niet. Hij dacht na. De vijf hadden hem niet voor niets voorzitter gemaakt. In die hoedanigheid had je altijd wat meer speelruimte.

Hoe zag die eruit? Tijd nemen, associëren en open staan voor de vondst, zoals Archimedes toen die ontdekte hoe een schip op het water kan drijven.

Ook bij Diederick speelden twee essentiële vragen door het hoofd.

Kunnen alleen duiven vliegen en boodschappen overbrengen?

Wat werkt behalve softdrugouwels nog meer geestverruimend?

.....
.....

"EUREKA", knetterde het door de telefoon, "drones vervangen de duiven en vurige tongen de ouwels."

Digna vond het prima, was benieuwd naar de uitwerking en zou de vondst doorgeven aan de andere vier leden van het comité.

Toen dat weer bij elkaar kwam, was de allesoverheersende vraag hoe de drones en de vurige tongen werden ingezet om een zetje te geven naar meer samenhang in de Hof.

Diederick kende het antwoord. Hij had een volwaardige actie in elkaar geflanst, geen broddelwerk, mochten de vijf dat denken. Die zaten verwachtingsvol en nieuwsgierig aan de comitétafel, maar dachten ook: waarom hebben onze bijdragen het niet gehaald?

Diederick schoof ontspannen, bijna nonchalant en zelfverzekerd zijn stoel aan. Het oogde niet eens arrogant. Het comité kende zijn stijl en gaven hem vooralsnog het voordeel van de twijfel. Die was snel verdwenen toen hij eenmaal van wal was gestoken.

Hij rekende voor dat De Hof met haar vijfendertigduizend inwoners circa vijftienduizend huishoudens telde. Om op ieder huishouden een vurige tong te kunnen laten neerdalen, moest het comité aan eenenvijftighonderd vurige tongen zien te komen voor 't Haagje, zesendertighonderd voor Dealdn, eenendertighonderd voor Maarkel, voor Hèngeveeld veertienhonderdvijfentwintig, voor Deepn elfhondervijfentwintig en negenhonderd voor Beantel.

Voor de verspreiding van de 'vlammen' waren ongeveer zeventien hedendaagse duiven nodig, drones met ingebouwd GPS systeem, verspreidingsapparatuur, automatische ontstekingsaansluiting voor de ledlampjes in de tongen, long control distance en follow me modus voor Full HD opnames.

Enthousiast comité? De vijf trommelden op tafel, jubelden en beloonden hun glunderende voorzitter met instemmend applaus.

Harry Hèngeveeld met zijn fantastische netwerk was de aangewezen man om de benodigheden als voiledoek voor de tongen, ledlampjes, batterijtjes en drones op de kop te tikken.

Digna van Deepn verzekerde dat zij met behulp van vrijwilligers de vurige tongen in elkaar kon zetten. Bente Beantel nam de publiciteit voor haar rekening en Marinus Maarkel ging zeventien drone piloten charteren. Henk Haagje was de aangewezen man om de fundraising te verzorgen.

De algehele coördinatie van het Pinksterhofgebeuren 2021 was natuurlijk in handen van Diederick van Dealdn. Hij leverde ook de oneliner die bij elke vurige tong werd gesloten: *"Vier in 2026 tof onze zilveren Hof."*

Rond Pasen waren de benodigheden binnen.

Harry bracht het voiledoek, de batterijtjes en de ledlampjes naar Digna in Deepn, waar vrijwilligers, niet alleen uit 't Stedeke, maar uit alle kernen, onderdak hadden gevonden in de Werkplaatsen Kunstvereniging om de vurige tongen te snijden, in elkaar te zetten en te voorzien van een lampje met batterijtje. Ieder exemplaar werd voorzien van een minuscuul parachute om te zorgen dat de Hofgeest langzaam over de Hofgenoten kon komen.

De ruim vijftienduizend vurige tongen werden verdeeld over de zeventien drones. In tongkiepbakken, zoals waterkiepbakken onder brandweerhelikopters, kwamen er vijf onder de drones voor 't Haagje te hangen, drie onder die voor Dealdn en Maarkel en elk twee onder de drones voor Hèngeveeld, Deepn en Beantel.

Het comité had nog vijftig dagen om de puntjes op de i te zetten, de publiciteit te zoeken en de piloten te informeren over de lanceerplaatsen, het gebied waar ze hun lading moesten droppen en het tijdstip waarop.

Voordat de vijftig dagen verstreken waren, was de spanning al voelbaar in de zes kernen voor de op handen zijnde Hofgeestactie. Na Hemelvaart werd in de tien resterende dagen de spanning opgevoerd door berichten op sociale media, in kranten, op radio en televisie. Bente had haar opdracht met verve vervuld. Haar was zelfs toegezegd dat de lokale zenders, TV Oost en enkele landelijke zenders de opnamen van de drones zouden meenemen in hun uitzendingen, sommige zelfs integraal. Alles en iedereen was gereed voor een succesvolle lancering van de Pinksterdrones en de ontvangst van de Hofgeest.

In de schemering van de naderende Pinksternacht van zaterdag 22 mei op zondag 23 mei 2021 zaten de vijfendertigduizend inwoners van De Hof in hun eigen kern bijeen toen er

plotsklaps geluiden van grote windvlagen zich voordeden veroorzaakt door drones voorzien van schijnwerpers. Er verschenen een soort van vlammen die zich boven de huizen van de inwoners verspreiden. In de zes kernen spoedde eenieder zich naar buiten en aanschouwde de helverlichte nederdalingen die de aanwezigen vervulden met de Hofgeest. De enorme hoeveelheid vurige tongen met de bijgesloten oneliner werden verzameld en opgehangen langs de straten en op de pleinen. Op luide toon zong iedere kern haar eigen lied, als waren ze niet allen Hofgenoten. Het gemeentebestuur stelde daarom de komst van een Hofvolkslied in het vooruitzicht met bijdragen uit de ziel van elke kern. Van mogelijke verwarring zoals ten tijde van de Galileeërs, zou bij de viering van het zilveren Hofjubileum in 2026 geen sprake zijn. Bij Hofmarketing, gemeente en in andere kringen gingen stemmen op van het evenement een traditie te maken. Zoals in Ootmarsum met Pasen de poaskearls door de straten gingen, zo dwarrelden met Pinksteren vurige tongen over De Hof. Bij de viering in 2026 van het Zilveren Jubileum De Hof was het één van de hoogtepunten en maakte Gemeentebelangen tijdens de verkiezingen opnieuw haar koppositie waar.